

[Formanden.]

Første behandling af forslag til lov om statens overtagelse af visse kommunale udgifter m. m.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 409, fremsættelsen i tidenden sp. 570).

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om invalide- og folkepension og lov om pension og hjælp til enker m. fl. (Om forhøjet statsrefusion).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 485, fremsættelsen i tidenden sp. 567).

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om afgift af forlystelser.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 489, fremsættelsen i tidenden sp. 567).

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om afgift af spiritus, vin og øl.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 491, fremsættelsen i tidenden sp. 567).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Holger Eriksen: Jeg skal ikke gå i enkeltheder med hensyn til de seks lovforslag, der her er til behandling. Disse enkeltheder er der gjort omhyggeligt rede for dels i bemærkningerne til lovforslagene, dels i den højtærede indenrigsministers fremsættelsestale. Derimod vil jeg knytte nogle kommentarer til lovforslagenes indhold.

Det må indrømmes, at der efterhånden er oparbejdet en stærk stemning mod amtskatterne, en stemning, der dels er af reel natur, dels hviler på misforståelser. Hvad det sidste angår, er der utvivlsomt mange, der under indtryk af en letfærdig argumentation har fået den opfattelse, at amtsskatterne er en særlig byrde, der er pålagt landbefolkningen, medens sandheden naturligvis er den, at de kommunale udgifter ikke er større i landkommunerne end i bykommunerne, vel snarere mindre; de er bare opdelt i sognekommunernes udgifter og de udgifter, der er fælles for sognekommunerne i amtet, altså de amtskommunale udgifter. Nu hviler amtsskatterne jo udelukkende på fast ejendom, og hovedparten igen, i

hvert fald for de egentlige landdistrikters vedkommende, på grundværdierne.

Det har skabt misforståelse nr. 2, nemlig den, at disse skatter udelukkende bæres af ejendomsbesidderne, hvilket ikke er rigtigt. Ejendomsbesidderne bundfælder sig i huslejen, og det vil sige, at enhver, der bor i amtet, må yde sit bidrag.

Den tredje misforståelse ligger i, at man går ud fra, at lavere grundskatter vil betyde en lettelse for landbrugserhvervet, hvilket heller ikke er rigtigt. Betragter man grundskatter som en samfundsprioritet — og de kan ikke betragtes på anden måde — betyder en reduktion ganske vist en forøring til de øjeblikkelige besiddere, men den vil blive kapitaliseret ved næste ejerskifte, hvorved samfundsprioriteten erstattes med en tilsvarende prioritet for privatkapitalen. Omkostningerne for erhvervet som sådant vil således ikke blive formindsket, men i realiteten blive forøget, fordi der alligevel skal skabes dækning for de kommunale udgifter, og den må derefter skaffes gennem den kommunale indkomstskat, der altså vil blive højere.

I denne forbindelse er der også grund til at gøre opmærksom på den stigende tendens til, at velhavere i byerne erhverver store og middelstore gårde dels som hobby, dels med spekulation for øje, idet de anser dem for at være mere værdifaste end de fleste andre ting. Ved at nedsætte grundbeskatningen reducerer man føleligt disse gårdes bidrag til det kommunale samfund, hvilket igen betyder, at der lægges en tilsvarende øget byrde over på dem, der bor i dette lille, begrænsede samfund.

Jeg går ud fra, at den højtærede indenrigsminister har været klar over disse forhold. Hans motiver til at fremsætte lovforslagene har derfor været af en helt anden karakter, således som det er anført i bemærkningerne. De har først og fremmest været at skabe større ensartethed i ejendomsbeskatningen ikke blot mellem købstæder og landdistrikter, men også til en vis grad mellem kommunerne indbyrdes, samt at lægge loft over grundbeskatningen.

Det første er prisværdigt, og hvad det andet angår, anser jeg det for at være en følge af det første, idet den tilnærmelsesvis lighed ikke kan opnås, hvis man ikke reducerer grundbeskatningen, hvor den er